

TEMA

Enhver Jesus-efterfølger bliver forfulgt

AF MICHAEL AGERBO MØRCH

Denne artikel er skrevet under ret store anfægtelser, for jeg er aldrig blevet forfulgt. Det er ellers Bibelens pointe, at alle kristne vil blive forfulgt pga. deres tro. Det føder uundgåeligt det presserende spørgsmål: Tror jeg overhovedet? Lever jeg med Jesus som Herre? Hvorfor bliver jeg ikke forfulgt?

Gennem hele min opvækst i kristne miljøer har man forsøgt at bortforklare ord i NT om forfølgelse og lidelse med, at folk i andre dele af verden bliver *forfulgt* for deres tro, mens vi i Danmark bliver *forført*. Jeg følte nogle gange, at vi nærmest takkede Gud for, at vi "kun" bliver forført og ikke forfulgt. Som om vi mente, at forførelsen ikke var en specielt stor udfordring.

Forfulgt er ikke det samme som forført

Det er sandt, at Satan ønsker at forføre os, så vi vender os bort fra Jesus. Og vi er helt sikkert i farezonen for at blive forført i Danmark. Det er ikke det, jeg benægter. Overhovedet. Men der er et problem med tanken om, at forførelsen er kristne vesterlændinges forfølgelse; det er simpelthen ikke det, Bibelen siger! Tværtimod skal verden hade os, slæbe os for domstolene, korsfæste os og udspy os. Satan er den, der frister og forfører, men verden vil udlette de kristne. Det står rimelig klart i NT's tekster.

Jesus taler selv skarpt om dette emne. F.eks. siger han, at verdens had mod ham selv også vil rettes mod de kristne (Joh 15,18-21). Ikke bare som en mulighed, men som et faktum: "Har de forfulgt mig, vil de også forfølge

jer" (v.20). Og verden forfulgte jo som bekendt Kristus, indtil døden indtraf.

Den samme altomfattende tanke præsenterer Paulus os for, når han siger: "Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus" (2 Tim 3,12). "Alle" viser os, at det ikke kun gælder i Mellemøsten eller Sydøstasien. Det gælder alle kristne.

Det var to eksempler, men NT er propfuld af vidnesbyrd om dette. Faktisk taler 26 ud af 27 bøger i NT om, at de kristne skal lide pga. deres tro. Det er altså ikke et perifert emne, men helt centralt i kristendommen. Derfor må lidelsen ikke overraske os, når den kommer. Og hvis den ikke er der, må vi spørge os selv, hvor den bliver af.

Taler Jesus sandt?

De første kristne spurgte om det samme.

Husk; Et åbent og frit samfund er en missionsgave – ikke en komfortgave

De havde jo også hørt Jesu ord i Johannesevangeliet 15,18-21. De kendte talen om at bære sit kors med Kristus (Luk 9,23). Men i den første tid efter Himmelfarten oplevede de kun gigantiske omvendelser i og omkring Jerusalem (ApG 2,41; 4,4).

Langsomt må spørgsmålet havde meldt sig: Løj Jesus? Talte han usandt, når han prædikede om trængslerne? Nej, han gjorde ikke. Jesus er Sandheden selv, og den falske tale kender han ikke. Derfor går der heller ikke længe, før disciplene oplever trængsler; men modsat hvad man skulle tro, så svarer disciplene ikke på trængslerne med mismod eller anklage mod Gud, men derimod med glæde! (ApG 5,41).

Hvorfor? Fordi nu oplevede de endelig, at Jesu ord var sande. Messias løj ikke, han talte ikke usandt, men hans ord gik i opfyldelse.

De kristne oplevede, at Gud selv giver væksten, og han *kan* give de kristne yndest i nærmiljøet for evangeliets skyld (ApG 2,47). Men denne verden hader Gud og hader de kristne, og derfor vil enhver gudfrygtig discipel før eller senere opleve, at verden vender sig imod dennes livsstil og det vidnesbyrd, han bærer.

Trængslerne har et formål

Men vi er ikke trængt inde uden grund.

Også for den kristne selv er trængslerne til gavn for noget. I Hebræerbrevet 10,36 skriver forfatteren, at "I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet".

I Romerbrevet 5,3 får vi at vide, hvordan vi får denne udholdenhed: "... vi ved, at trængslen skaber udholdenhed". Når vi som kristne oplever trængsler, er det også for vores skyld. For at vi kan blive knyttet tættere sammen med Kristus i dybere og dybere afhængighed af ham. Det har vi brug for, for at nå frem til det, som Gud har lovet os, nemlig det evige liv (1 Joh 2,25).

Trængslerne gives også for missionens sag. Jesus sendte sine disciple ud til Judæa og Samaria, ja, helt til verdens ende (ApG 1,8). Men disciplene blev stort set i Jerusalem, indtil forfølgelsen i kølvandet på steningen af Stefanus spredte dem til de nævnte områder (ApG 8,1).

Det harmonerer med Jesu ord i Matthæusevangeliet 9,38: "Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst". Ordet "sende" er på græsk "ekballå", som betyder "uddrive" eller "kaste ud". Så radikalt er det. Jesus befaler os at bede om, at Gud vil uddrive vores dovne og syndige hjerte, så vi går ud med evangeliet. Hvis ikke vi gør det, må han via forfølgelser sende os ud.

Et forsigtigt eksempel kunne være au pair-ordningen, som har sendt tusindvis af kristne, filippinske piger til Vesten og Mellemøsten, hvor de ud over at få kulturelt indblik også ofte prædiker evangeliet for deres værtsfamilier! Guds missionale veje er uransagelige.

Samtidig understreger lidelserne en intimitet med Kristus, som vi ikke skal ønske os at være foruden. Paulus skriver: "... for at jeg kan kende ham og hans opstandelses kraft og lidelsesfællesskabet med ham, så jeg får skikkelse af hans død" (Fil 3,10).

Den kristne kender Jesus som sin frelser. Han kender ham gennem hans opstandelseskraft, der har virket troen i hjertet, men han kender også lidelsesfællesskabet med Kristus, hvor han mærker denne verdens ånds modstand mod Jesus. Min lidelse viser, at jeg er vokset sammen med Kristus. En rigdom så dyb, at Satan kan sende, hvad han vil; jeg beholder Kristus!

Lidelsens karakter

Det er vigtigt at understrege, at al lidelse ikke nødvendigvis er lidelsesfællesskab med Kristus. Bibelen advarer imod, at vi lever et liv, som mennesker tager afstand fra. De skal kun tage afstand fra vores tro, ikke vores livsførelse (1 Pet 4,14-16). Så hvis ►

Hvis du ikke kender til forfølgelsen, er det så fordi, du bare er tilskuer til kampen? Hvis ikke verden eller Satan angriber dig, så er det måske fordi, de ikke ser nogen grund til det.

FOTO: MORGUEFILE

du som kristen "holdes uden for" pga. din asociale adfærd eller dårlige arbejdsmoral, må du ikke regne det som "lidelse for Kristi skyld".

Det gudfrygtige liv vidner om vores himmelske fader (Matt 5,16), og det *kan* vække anstød. Det er o.k. Men et liv i udsvævelser, griskhed, selviskhed eller kriminalitet skal ligge os fjernt. Det er ikke det, verden skal lære af os. Vi må ransage os selv og se, om danskere primært kender de kristne som velstående, egocentriske, fordømmende og materialistiske mennesker. Det er ikke sik-

kert, men hvis de gør, må vi bekende vores synd og forandre vores livsførelse.

En anden præcisering er, at vi som kristne ikke skal *opsøge* lidelsen. Lidelsen er noget, vi udsættes for, ikke noget, vi stræber efter. Paulus, der ikke var bleg for at tage imod piskeslag og fængselsstraf for sin tro, bruger i en situation sit romerske statsborgerskab til at undgå piskning (ApG 22,22ff, særligt v. 25). Det viser os, at vi gerne må bruge lovlige midler til at undgå trængsler og lidelser.

I Danmark i dag må vi gerne henvise til ytringsfrihed, forsamlingsfrihed og an-

dre lovsikrede rettigheder, så vi frimodigt kan forkynde evangeliet og samles som menighed uden at blive straffet for det. Vi skal bare ikke *forvente*, at hvis vi forkyn-der evangeliet for mennesker og lever et liv efter Guds vilje, så vil mennesker nøjes med at trække på skuldrene. Heller ikke i Danmark.

Danmark og verden

I Danmark forfølges vi ikke. I hvert fald ikke majoriteten. Enkelte oplever forfølgelse gennem mobning, marginalisering, diskri-

Michael Agerbo Mørch, f. 1988
Stud.theol.

minering, spot o.l., som er lidelsens ken-
detegn, men de fleste gør som sagt ikke.
Det er anderledes rundt omkring i verden.
Nordkorea, det nordlige Nigeria, Syrien,
Irak og Afghanistan er eksempler på lande,
hvor forfølgelsen er meget intens.

Som kristne beder vi for dem, tænker på
dem, sender Bibler og penge til dem, fordi
de er i denne usædvanligt svære situation.
Det er godt og rigtigt at gøre. Men det
bemærkelsesværdige er jo så bare, at i et
bibelsk verdensbillede er trængslerne nor-
maltilstanden. For vi skal gå ind i Guds rige
gennem mange trængsler (ApG 14,22).

Vi skal ikke ønske os til Nordkorea eller
Afghanistan. Vi skal være taknemmelige for
den danske frihed og det åbne samfund, vi
lever i. Men et åbent og frit samfund er en
missionsgave – ikke en komfortgave, og det
må vi huske.

Når man taler med forfulgte kristne rundt
om i verden, så siger de igen og igen: "Bed
ikke om, at vi må slippe for lidelserne, men
om at vores efterfølgere må se Jesus". En
stærk bøn at bede! De har set, at Jesus ikke
ønsker, at de skal søge paradiset her på jord,
men at de må finde nåde til at lide, mens
de er her, så de kan holde ud i trængslerne
og være med på den nye jord, når Jesus gør
alting nyt (Åb 21,5).

De ved også med Paulus, at trængslerne
ikke skyldes, at Gud ikke har kontrollen i
deres liv. Det skyldes ikke vilkårlighed eller
tilfældigheder, for de er *bestemt* til trængs-
lerne (1 Thess 3,3b).

Det er vi også. Gud har bestemt, at vi krist-
ne ikke skal tages ud af verden, men være i
verden for at vidne om verdens frelser. Det
koster, både på det økonomiske, sociale og
politiske plan. Det er vilkåret. Og når det ko-
ster mange andre steder i verden, men ikke
i Danmark, hvad skyldes det så? Og hvad er
grunden til, at verden ikke hader mig?

Spidsformulerer man det, så kan man
sige, at hvis du er uden for denne verdens
beskydning, så er du uden for kampen! Hvis
ikke verden eller Satan angriber dig, så er
det fordi, de ikke behøver! Det er hårde ord,
men hele NT klinger med under dem: "For-
fulgt bliver *alle*, som vil leve et gudfrygtigt
liv i Kristus Jesus".

Lidelse for dig?

Alt dette efterlader os med én af to mulig-
heder: 1) Bibelen taler ikke sandt, og Jesus
er utroværdig i sin forkyndelse af disciple-
nes vilkår, dengang som nu. En lidet anbe-
falelsesværdig løsning. 2) Spørgsmålene fra
indledningen dukker op igen. Hvorfor er jeg
uden for verdens beskydning? Hvorfor pas-

ser Bibelens udsagn ikke på mig?

De ransagende spørgsmål må vi ikke lade
ligge for tidligt. Vi må ærligt overveje, om
grunden til, at vi ikke oplever forfølgelse er,
at vi vælger freden frem for sandheden. For
Kristi kirke på jord er en lidende kirke, når
den følger efter ham.

Derfor kunne oldkirken faktisk have ind-
skrevet dette i troskendelsen: "Vi tror på én
hellig, almindelig, *lidende* kirke!" Kirken er i
verden som lidende, men ikke for lidelsens
skyld, men fordi vi er i fællesskabet med
Kristus.

Formentlig er du, ligesom jeg anfægtet af
Bibelens tale om lidelsen og trængslerne.
Vi må bede om, at Gud vil sende os (uddrive
os) ud til denne brudte verden og forkynde
evangeliet, og at vi må holde ud, når verden
så vender sig imod os. Vi må ikke være feje
eller bedrage os selv. Vi må være frimodige
midt i lidelsen.

Derfor ønsker Gud også at sætte vores
fokus et andet sted. Jesus siger nemlig til
den lidende kirke: "Sådan har jeg talt til jer,
for at I skal have fred i mig. I verden har I
trængsler; men vær frimodige, jeg har over-
vundet verden." (Joh 16,33).

Vores fokus skal ikke være på kampen, vi
kæmper, men på sejren, som han har vun-
det til os!